

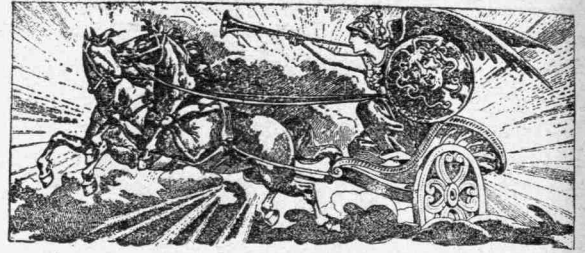
Βεβαίως εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μεγαλοεργήματος τῆς ἱστορίας τοῦ μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ συνεργάσθη ἄλλοκληρος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, ἔχι ὀλίγοι δὲ εἶνε καὶ οἱ ἐξόχως μεταξὺ τῶν πολλῶν συνεργατῶν διακριθέντες. Περί τῆς συμμετοχῆς τοῦ κ. Τσοῦντα ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ ἀρκεῖ τοῦτο μόνον λεγόμενον ἀντὶ πλείονων, ὅτι καὶ τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ αἱ προγενέστεραι ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι διακριθῆναι καὶ αἱ μακροχρόνιοι ἐν Μυκῆναις ἀνασκαφαὶ κατατάττουσιν αὐτὸν διακρίτως μετὰ τῶν πρώτιστων τῆς ἱστορίας ταύτης δημιουργῶν.

Ἐλλείψεις καὶ κενὰ ἔχει βεβαίως τὸ βιβλίον τοῦ κ. Τσοῦντα ἱκανὰ τὰ πλείστα τούτων ὅμως δὲν εἶνε πλημμελήματα τοῦ συγγραφέως, ἀλλὰ φυσικαὶ ἀτέλειαι αὐτοῦ τοῦ ἀρτιγενοῦς κλάδου τῆς ἐπιστήμης, εἰς ὃν ἀνήκει τὸ βιβλίον, ἥμισυ δὲ δύνανται νὰ ἐλαττωσῶσι τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ὑπόληψιν ἐνώπιον παντὸς εὐσυνειδήτου κριτοῦ. Δυστυχῶς μεταξὺ τῶν ἀσθενεστέρων μερῶν τοῦ βιβλίου πρέπει νὰ κατατάξωμεν καὶ τὸ περί τῆς γης κεφάλαιον. Τὴν ἀτέλειαν ταύτην ὅμως ἀναπληροῖ πλουσιοπαρόχως ὁ συγγραφεὺς διὰ τῶν ἀφθόνων καὶ ἀξιολογητῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς ταφῆς καὶ τῆς κατασκευῆς τῶν τάφων παρατηρήσεων αὐτοῦ καὶ ἰδίως διὰ τοῦ ἀξιοθαύμαστου κεφαλαίου τοῦ ἐπιγραφομένου Μυκηναϊκοὶ λαοί.

Ἐπεὶ τὸ προσήκον μέτρον σκεπτικῶς νομίζομεν ὅτι ἐδείχθη ὁ συγγραφεὺς (σελ. 214—216) διατάζων νὰ δεχθῆ τὰ ἐπὶ τῆς λαθῆς λιθίνου τινοῦ ἀγγείου κεχαρμημένα σημεῖα ὡς γράμματα, διότι καὶ ἀπίθανον εἶνε ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἦτο ὄλιως ἄγνωστον πᾶν εἶδος γραφῆς, ἐνῷ ἄλλοι λαοὶ εἰς συγγῆν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν εὐρισκόμενοι καὶ ὄχι ἀνώτερον πολιτισμὸν ἔχοντες μετεχειρίζοντο ἀπὸ αἰώνων πολλῶν γράμματα, καὶ διότι τὰ ἐπὶ τοῦ μνημονευθέντος ἀγγείου σημεῖα διὰ τὸ ἀσύμμετρον τῆς μορφῆς καὶ τὸ πολυπλοκόν αὐτῶν μόνον ὡς γράμματα δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν, οὐδέποτε δὲ ὡς κοσμηματικὰ ἢ ἀπλῶς διακριτικὰ σημεῖα. Ἐπειτα καὶ τὸ ὄνομα Φοινικῆ, δι' οὗ ἐν νεωτέροις χρόνοις ἐδήλουν οἱ Ἕλληνας τὰ τοῦ συνήθους ἀλφάβητου στοιχεῖα, δεικνύει βεβαίως ὅτι ὑπῆρξαν καὶ ἄλλα γράμματα μὴ φοινικικὰ, τεθέντα εἰς ἀρχοσίαν ὡς ἀτελέστερα τῶν φοινικικῶν, ἦτοι ἐξ ἀπαντος ὡς παριστώμενα συλλαβὰς καὶ ὄχι ἀπλοῦς φθόγγους, ὅπως τὰ στοιχεῖα τῆς κυπριακῆς γραφῆς, ἥτις πιθανῶς εἶνε ἀνάπτυξις αὐτῆς τῆς παναρχαίας μυκηναϊκῆς. Καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως γραφῆς ἐν τοῖς μυκηναϊκοῖς χρόνοις εἶνε λελυμένον, διότι δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὴν μόνην δυναμένην νὰ προέλθῃ μετὰ λόγου, ἄλλως δ' ἀπίθανωτάτην ἀντίρρησην, ὅτι τὸ ἀγγεῖον δύναται νὰ ἐκομίσθη ἐξ ἄλλου τόπου καὶ νὰ ἔχῃ γράμματα ἄλλου λαοῦ.

Εἰς ὅσα λέγει ὁ συγγραφεὺς περὶ τῶν ἐν τοῖς κυκλωπέοις τεύχεσι συρίγγων (σελ. 226) νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τοικύτως εἶχεν ἀναμφιβόλως καὶ τὸ τεῦχος τοῦ Ἄργου, διότι οὐδὲν ἄλλο δύνανται νὰ εἶνε αἱ ψαλίδες, ἃς μνημονεῖ ὁ Πλούταρχος (Κλεομένης κ'). λέγων ὅτι ὁ Κλεομένης ἐπιτεθεὶς κατὰ τοῦ Ἄργου «ἐκτόψε τὰς ἐνδον». Τοιαύτη ψαλίς πιθανώτατα εἶνε καὶ τὸ σήμερον ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἁγίου Ἡλίας ἐν Ἄργει σωζόμενον κυκλώπειον ἔρειπιον.

Ἡ γλῶσσα, ἣν μεταχειρίζεται ὁ κ. Τσοῦντας, ἐν γένει μὲν οὔτε δυνάμει στερεῖται οὔτε χάριτος, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ μέρη ἱκανῶς ἡμελημένα. Α. Ν. 2.

ἈΝΑ ΤΟ ἌΣΤΥ

Τὸν εἶδαν τέλος πάντων οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τὸν φοβερὸν καὶ τρομερὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ Παρθενός—ἐκ τῶν γλωσσικῶν του ἐγγλημάτων αὐτὸ ἐνθυμούμαι περισσότερον, — καὶ νὰ ὀνειρευθῆ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης εἰς γλῶσσαν φιλολογικὴν . . . Ὁ κ. Ψυχάρης κατήλθεν ἐκ Παρισίων συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του καὶ μετὰ τινας χρόνους διαμονὴν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Ἐμείναν ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πρωτεύουσιν, ἐγνώρισεν τοὺς λογίους — μετὰ τῆς αὐτῆς εὐγενοῦς προθυμίας τοὺς τε ὑπερμάχους τῆς δημοτικῆς καθὼς καὶ τῆς καθαρευούσης, — τὸν ἐγνώρισαν, ἔδωκε μίαν συνέντευξιν εἰς ἕνα τῶν συντακτῶν τοῦ Ἄστειος καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Τήνον. Ἐκεῖθεν, ἐπιστρέφων εἰς Ἀθήνας, θὰ μεταβῆ μετὰ τοῦ κ. Δροσίνῃ εἰς Ρούμελην. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Παρισίους ὁ κ. Ψυχάρης θὰ κἀμῃ καὶ μίαν διάλεξιν εἰς τὸν Σύλλογον Παρθενόν περὶ Φιλῆματος — εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν εἰς τὴν Δημοτικὴν, — οὕτω δὲ θὰ δυνηθῆ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὅποιοι μὴ ἀκούμενοι εἰς τὸ ὅτι τὸν εἶδαν, θέλουσιν καὶ νὰ τὸν ἀκούσουσιν.

+

Καὶ ἄλλο ἔργον τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ ἀπήλασαν φέτος οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Ἐν γη, παρασταθεῖσαν διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς Ὀμοιοῦσας τὸ παρελθόν Σάββατον. Καὶ ὡς δρᾶμα μὲν δὲν ἤρρεσε πολὺ εἰς τὸ κοινὸν μας ἢ σύντροφος τῆς Πριγκηπίσσης τῆς Βαγδάτης καὶ τῆς Συζύγου τοῦ Κλαυδίου, ἔργον τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὴν νεφελοῦδον οὕτως εἶπεῖν περίοδον ἐν τῇ παραγωγῇ τοῦ Δουμά. Ἄλλ' ἡ ὑπόκρισις εὐηρέστησε πολὺ. Ὡς δούκισσα τοῦ Σεμὸν ἢ δεσποινὴς Βερώνῃ διεκρίθη πολὺ, προπάντων κατὰ τὴν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς σκηνῆς ἐν τῇ δ' πράξει' ἐξ ὅλων δὲ τῶν ἄλλων ἠθοποιῶν περισσότερον ἤρρεσεν ὁ κ. Ζάννος, ὑποκριθεὶς τὸν ἱατρὸν Ρεμὸν ἐν καὶ μετὰ μεγάλης τέχνης, μὲ τὸν λεπτὸν ἐκεῖνον κωμικὸν χρωματισμὸν, τόσον ἀρμύζοντα, ἐξαγγεῖλας τὰς παραδόξους του θεωρίας καὶ τὰς λαμπράς του εὐφυολογίας.

+

Καὶ μίαν γαλλικὴν κωμῶδιαν: Τὸ Διαζύγιον (Divorcens) τοῦ Σαρδού. Ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς ἐπὶ τρεῖς ἡδὴ ἡμέρας τὸ παίξει ὁ θίασος τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου. Μετὰ τὰ γονδροκατήματα καὶ τὰς βαναυσολογίας τῶν τόσων πρωτοτύπων κωμειδουλῶν μας, οἱ Ἀθηναῖοι, ἐκεῖνοι τοῦλάχιστον τῶν ὁποίων δὲν διεφάρη ἀκόμη ἡ καλαισθησία, ἐνετράφησαν εἰς τὴν λεπτήν καὶ ἀβίαστον γαλιτικὴν εὐφροσύνην, ἐκ τῆς ὁποίας σπινθηροβολεῖ ὁ διάλογος τῆς ὠραίας κωμῶδιαν τοῦ

Σαρδού. Τὸ πρόσωπον τῆς Κυπριακῆς ὑπεκρίθη μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ κομψότητος ἡ κυρία Παρασκευοπούλου.

Ἄν τὸ εὑρετε, τί γίνονται τὰ ὄπλα τὰ ὁποῖα καταστρεφῶν ἡ Εἰσαγγελία ἐπὶ τῶν κακούργων καὶ τῶν ταραξιῶν «τῶν παρὰ νόμῳ ὀπλοφορούντων» κατὰ τὴν μετριοπαθῆ φράσιν; Θραύονται, καταστρέφονται, ἐξαφανίζονται. . . Ὅχι, τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἐκτίθενται εἰς δημοπρασίαν! Πρὸ τινῶν ἡμερῶν πάλιν ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ ἐπὶ τινος μακρᾶς τραπέζης εἶχον ἐκτεθῆ πρὸς πώλησιν διάφορα τοιαῦτα φωνικά ὄπλα, κάμαι, μάχαιραι, πιστόλια, ρεβόλβερ καὶ λοιπά, κήρυξ δέ τις ἐκάλει τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τῶν ἐξῆς :

— Ὅριστε, κύριοι, εἰς τὰ κατασχεθέντα ὄπλα ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελίας! Εἰς τὴν φθίνεια τὰ βάλαι με! Πενήντα λεπτά ἕνα μάχαιρι, ὀγδοήντα μία κάμα, μία καὶ μισή μόνον δραχμὴ ἕνα πιστόλι τῶν δέκα δραχμῶν! Ὅριστε, κύριοι!

Προσθήρατο δὲ ὁ κόσμος καὶ συνεσπειροῦτο περὶ τὴν τράπεζαν εἰς κύκλον, ἐν τῷ ἅμα δὲ πιστόλια, κάμαι, μάχαιραι, ρεβόλβερ ἀνηρπάγησαν ὑπὸ τῶν ἀγοραστῶν, οἱ ὅποιοι ἐπρομηθεύθησαν καθείς ἀπὸ ἑν ὄπλον εἰς τόσον ἐξευτελιστικὰς τιμὰς!! Νὰ κατὰσχωνται τὰ ὄπλα, νὰ πωλοῦνται κατόπιν εὐθηνὰ καὶ νὰ κατὰσχωνται πάλιν διὰ νὰ ξαναπωληθῶν, αὐτὸ τὸ παιγνίδι δὲν ὑπενθυμίζει ἕλιγον τὸν πῖθον τῶν Δαναίδων;

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ παραφροδύνη τῶν ἠθοποιῶν.

Εἰς τὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ Schopenhauer εὐρίσκειται τὴν κάτωθι παράφρασιν: «Πολυστὴς πεῖρα μὲ ἀναγκάζει νὰ πιστεύσω ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ κυριεύουσι ὑπὸ παραφροσύνης πολὺ περισσότερον ἢ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ σκεφθῆτε καὶ ποῖαν κατάχρησιν κάμνουσι τῆς μνήμης των! Καθ' ἑκάστην εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀποστηθίσωσι νέον τι μέρος ἢ νὰ ἐπαναλάβωσιν ἄλλο γνωστόν· ἀλλὰ τὰ μέρη ταῦτα εἶνε ὅπως ἄσχετα, ἢ μᾶλλον εὐρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἀλληλα, καθ' ἑκάστην δὲ ἐσπέραν ὁ ἠθοποιὸς καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως λησμονήσῃ ἐαυτὸν καὶ γείνη καθ' ἑλοκληρίαν διάφορον πρόσωπον. Ἡ τοιαύτη κατάστασις προλαίπει ἐπὶ τέλους τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν παραφροσύνην».

Τὴν γνώμην ταύτην τοῦ μεγάλου τῆς Γερμανίας φιλοσόφου ἐπικυροῖ ἀναμφιβόλως τὸ οὐχὶ παλαιὸν γεγονός, ὅτι διάσημὸς τις ἠθοποιὸς ἐν Βιέννῃ κατελήφθη ὑπὸ παραφροσύνης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως—σημειώσατε ὅτι ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ ἀλλάσσωσι συχνὰ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀναδιδάζομενα ἔργα, ὡς παρ' ἡμῖν.—Διότι αἱ πνευματικαὶ τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεις διατίθενται πάντοτε ἐπιβλαβῶς, ὅταν ἀπασχολῶνται εἰς ἀνομοιογενῆ ἐργασίαν, σπανίως δὲ ἀπαντᾷ τις ἠθοποιὸς δυναμῆνους νὰ ὑποδύωνται ἐπιτελεῖν ὡς διάφορα πρόσωπα καὶ χαρακτῆρας. Ἄν τις ἀποφασίσῃ νὰ βιάσῃ τὴν θέλησίν του ἢ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν μνήμην του νὰ ἀντιπρῆσῃ τὴν φυσικὴν αὐτῆς ὁδόν, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ βεβαίως ἄνευ οὐσιώδους πνευματικῆς βλάβης· περὶ τούτου δύναται πᾶς τις νὰ πεισθῇ, ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀπομνημονεύσῃ ἑννοιαὶν τινα ἀσυνάρτητον ἢ ἀντιφατικὴν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐναντία μέθοδος, νὰ παριστάνηται δηλαδὴ τὸ αὐτὸ ἔργον ἐπὶ πολλὰς καὶ συνεχεῖς νύκτας, ὡς γίνεται ἐν Παρισίοις καὶ ἄλλαχοῦ, θεωρεῖται ἐπ'

ἴσης βλαβερά. Διότι ἡ στιγμιαία ἀναπαράστασις τῶν αὐτῶν συνδυασμῶν γεγονότων, τῶν αὐτῶν ἐντυπώσεων, τῶν αὐτῶν ἰδεῶν ἐπηρεάζει καὶ ἐξασθενεῖ τὴν μνήμην, ἣτις βεβαίως δὲν εἶνε ἀποθήκη ἐμπορευμάτων ἀλλὰ ἀναπαραστατικὴ δύναμις τοιαύτη, διὰ τῆς ὁποίας οἱ συνειρμοὶ τῶν ἑννοιῶν ἐπανέρχονται διαδοχικῶς. Ἀναφέρονται πολλοὶ καὶ διάσημοι εὐρωπαῖοι ἠθοποιοί, οἵτινες οὐ μόνον ἔμειναν πολλάκις ἐνεοὶ καὶ ἀναυδοὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραστάσεως, μὴ δυνάμενοι νὰ συγκρατήσωσι τὸν εἶρμον τῶν ἑννοιῶν των, ἀλλὰ καὶ προσεβλήθησαν ὑπὸ πραγματικῆς παραφροσύνης, ἣτις τοὺς ἔστειλε προῶτως εἰς τὸν Ἄδην.

Τὸ συμπέρασμα ἐξ ὅλων τούτων εἶνε ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ πρέπει νὰ ὑποδύωνται ὅσον οἶόν τε ὀλιγωτέρους χαρακτῆρας, καὶ μάλιστα τοιούτους, οἱ ὅποιοι δὲν ἐκδιάζουσι τὴν θέλησίν των καὶ τὰς πνευματικὰς των καθ' ὅλου δυνάμεις.

Ὁμοιοπαθητικὴ θεραπεία τῆς μέθης.

Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος μέθυσοι ἐν Σουηδία καὶ Νορβηγία ὑπόκεινται εἰς φυλάκισιν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας καθυποβάλλονται εἰς πρωτότυπον τινα δίαιταν, ἣτις, ὡς λέγεται, συμβάλλεται θαυμασιῶς εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἐλαττωμάτους των. Διὰ τῆς διαίτης ταύτης οἱ μέθυσοι ἀναγκάζονται νὰ τρέφωνται μόνον μὲ ἄρτον καὶ οἶνον, ὡς ἐξῆς. Πρὶν ἢ δοθῆ εἰς αὐτοὺς ἄρτος, βυθίζεται ἐπὶ μίαν περίπευ ὥραν εἰς φιάλην οἴνου· τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς φυλακισίως τοῦ ὁ μέθυσος τρώγει τὸ πρωτότυπον τοῦτο φαγητὸν μετὰ τινος εὐχαριστήσεως· τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ εὐρίσκει ὀλιγώτερον εὐχάριστον, καὶ τέλος αἰσθάνεται τόσην κατ' αὐτοῦ ἀντιπάθειαν, ὥστε οὔτε τὴν θείαν του δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ. Κατεδείχθη δὲ ἐκ τῆς πείρας ὅτι τοιαύτη δίαιτα παρατεινομένη ἐπὶ ὀκτῶ ἢ δέκα ἡμέρας εἶνε γενικῶς πλέον ἢ ἐπαρκὴς ὅπως ἀναγκάσῃ τοὺς μεθύσοις νὰ αἰσθάνωνται ζωηροτάτην ἀποστροφήν καθ' οἰουδήποτε εἶδους οἴνου, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν μετὰ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξοδὸν των μετέβαλον καθ' ὅλοκληρίαν ἔξεις καὶ ἐγένοντο νηραλιώτατοι.

Ζῶα βλέποντα ἐκ τῶν ὀπίσθεν.

Ἡ φύσις ἐπροίκισε τινὰ ἐκ τῶν ζῴων μὲ τὴν ιδιότητα νὰ βλέπωσι τὰ ὀπισθεν αὐτῶν ἀντικείμενα, ὅπως βλέπουσι καὶ τὰ ἔμπροσθεν, χωρὶς νὰ στραφῶσι. Ὁ λαγῶδς πρὸ πάντων κέκτηται τὴν ιδιότητα ταύτην εἰς μέγαν βαθμόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶνε μεγάλοι καὶ ἐξέχοντες, καὶ κείνται εἰς τὰ πλάγια. Τοῦ πλεονεκτικώτατος δὲ τούτου ποιεῖται ἐπωφελεῖς χρῆσιν, ὅταν καταδιώκηται ὑπὸ θηρευτικοῦ κυνός· ἂν καὶ ὁ κύων οὐδεμίαν ἐκπέμπει ὕλακὴν κατὰ τὸν δρόμον του, ὁ λαγῶδς δύναται νὰ κρίνῃ μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας, πότε εἶνε ἢ κατ' ἄλληλος στιγμὴ νὰ κάμψῃ τὸν δρόμον του καὶ διαφύγῃ τοιουτοτρόπως τὸν ὀπισθεν ἐρχόμενον διώκτην του.

Ἐτερον παράδειγμα παρέχει ἡμῖν ὁ ἵππος. Παρατηρήσατε πρὸς στιγμὴν ἵππον ὀδηγούμενον ἄνευ καλύμματος ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν· ἂν ὁ ὀδηγός του ὑψώσῃ ἀπλῶς τὴν μαστίγην, θὰ ἴδῃτε τὸν ἵππον—ἂν εἶνε πειθῆνις καὶ συνειθισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν—νὰ ταχύνη ἀμέσως τὸ βῆμα.

Ἡ καμηλοπάρδαλις, ἣτις εἶνε δειλιότατον ζῷον, εἶνε καθ' ὑπερβολὴν δυσπρόσιτος, τοῦτο δὲ διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔχουσι τοιαύτην θέσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὥστε δύναται νὰ βλέπωσι τὰ ἔμπροσθεν ἀντικείμενα μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχερείας, μεθ' ἧς καὶ τὰ ὀπισθεν. Ὅταν δὲ τὴν πλησιάσῃ τις ἐκ τῶν ὀπισθεν, ὠφελεῖται ἀπὸ τὴν ιδιότητα αὐτὴν ὅπως διευθύνῃ κατ' αὐτοῦ ἀλλεπάλληλα λακτίσματα.